

◀ ענבל רץ-גילמור

לפנתיאון בחייהם

"את מחיר הצלת עמם

ישלמו מנהיגים בחייהם, יצלבו על ידי אויביהם ועל ידי מצדדיהם". את הדברים הללו כתב ישראל זנגוויל לאחר פטירתו של הרצל. את הציטוט המדויק והנבואי הזה מביא בנציון נתניהו בספרו "חמשת אבות הציונות" בבואו לתאר את מסכת הייסורים שעבר הרצל וגם פינסקה, נורדאו, זנגוויל וז'בוטינסקי בחייהם. בהמשך שואל נתניהו האב "כיצד זה נעשה הרצל נושא להערצה אף למתנגדיו החריפים ביותר?" (אפילו העקשני שבהם, אחד העם, הכתיר אותו בתואר אישיות אגדית...ומקץ שש שנים נורדאו יכול היה להכריז בוודאות: "להרצל אין עוד מתנגדים").

לאחרונה התבשרנו שמדינת ישראל עומדת בפני עוד הסכם שלום עם מדינה ערבית, והפעם מדינה מרכזית כערב הס' עודית. ההישג הזה מצטרף להישג הכביר של הסכמי אברהם. אז נכון שזהו אינטרס משולש שמושפע ממאבקי כוחות בוי"ר הבינלאומית, מאבקים בין מעצמות, והאינטרס האמריקאי והסעודי מתיישב מצוין עם האינטרס הישראלי. אבל יש פה מנהיג ציוני שידוע לנהל את האינטרסים הללו ולגרום להם לצאת אל הפועל. והנה מכל פינה מלעזים ומצמצמים את גודל ההישג כאילו לא רואים שנורמליזציה עם המדינה הערבית חשובה שאינה עוברת דרך הפלסטינים זה שחמט כפול.

יש כאלה שממש מתעקשים בחמי צותם לטעון שהסעודים הציבו את עניין הפלסטינים כתנאי. לי ברור שהאיתות לפלסטינים הוא "אל תפריעו, אתם לא מטילים ווטו על כלום ושום דבר". ההתקפה האוטומטית על נתניהו ועל האינטרס הציוני באמצעות הגנה מופקרת על הפלסטינים ששלטונם המושחת והמסואב, זה שבניו (אלה שלא ברחו לחו"ל) מסתוריים בים פה ברכבי פאר וגרים בטרירות, בעוד ששאר בני עמם רעבים ללחם ותלויים בחסדיהם מי יקבל אישור עבודה כדי להתפרנס בישראל ומי לא, המושחתים שאומרים לעצמם "נחיה כמו מלכים וגם נכתיב למלכים אחרים עם מי ומתי מותר להם לעשות שלום", ובכך שגרת אוסלו הבזויה הזו משתנה לנגד עינינו על ידי מדיניות סדורה של ראש הממשלה נתניהו.

בשורת אחת עם הרצל וז'בוטינסקי, נתניהו

” מכל פינה מלעזים ומצמצמים את גודל הישגו של נתניהו, כאילו לא רואים שנורמליזציה עם סעודיה שאינה עוברת דרך הפלסטינים זה שחמט כפול

הולך בנתיב ברור של חזון שהציב למדינת ישראל ולמערכות היחסים שלה עם העולם בכלל ועם העולם הערבי בפרט. כמו מנהיגים ציוניים גדולים לפניו, מהרצל, ז'בוטינסקי, בן גוריון ובנין שהיום גדולי מתנגדיהם מצטטים אותם ומדגישים כי "הולכים בדרכם", גם נתניהו חוטף ויחטוף ביקורת ארסית מקצרי הרואי וגם ביקורת עניינית מאוהביו כשצריך, אבל ברור כי בעוד 50 שנה, בעריכה המחודשת של ספרו של בנציון נתניהו, יקבל בנימין נתניהו מקום של כבוד לצד הרצל, ז'בוטינסקי ושאר אבות הציונות. אני רק שואלת, למה לחכות על כל כך הרבה שנים להכרת הטוב על הישגים ברורים ונשגבים? ●

> inbal.ratz.gilmore@gmail.com

מאז "נאום בר אילן", בו הכריז על תמיכתו בשתי מדינות, ועליו חטף ביקורת מכל כיוון (גם מכותבת שורות אלה), רקם נתניהו תוכניות מאחורי הקלעים. הוא ידע שהסרכנות הפלסטינית הבנויה על חזון ריק מהקשר היסטורי או מאמת תסייע לו למשוך זמן. בזמן הזה הוא הכניס את הפלסטינים, לאט ובנחישות, למשבצת הלא רלוונטיים ובנאומו המצוין באו"ם, בשבוע שעבר, כבר העמיד אותם כמכשול לשלום במזוה"ת אל מול שאר מדינות האוהה במקביל תווה נתניהו קשרים חזקים עם מדינות ערב על בסיס הצרכים והאינטרסים שלהם ובעיקר הצורך שלהם לשרוד אל מול איומים ממשיים שחלקם מסכנים גם את מדינת ישראל כגון איראן. אז נכון שפרטי ההסכם עדיין לא ידועים לנו, אך עד כה ניכר כי נתניהו